

Sygn. akt I NSP 354/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi R. R.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn. II AKo 114/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 grudnia 2022 r.,

pozostawia skargę bez rozpoznania

UZASADNIENIE

R. R. (dalej także: „Skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II AKo 114/22. Skarżący wniósł o „wszczęcie postępowania na przewlekłość w postępowaniu II AKo 114/22 od dnia 20 września 2021 r.”, zadośćuczynienie za każdy miesiąc przewlekłości 10 tys. zł, w sumie 120 tys. zł, w tym przekazanie 60 tys. zł na Dom Dziecka w S..

W uzasadnieniu skarżący powtórzył powyższe żądanie, nie wskazując okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie II AKo 114/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę jako niedopuszczalną, pozostawiono bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Pismem z 7 marca 2022 r. skarżący wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z 24 czerwca 2019 r., II K 1302/18, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z 8 listopada 2019 r., V Ka 1734/19. Zarządzeniem z 27 maja 2022 r. został wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu, który w piśmie z 27 czerwca 2022 r. poinformował o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Zarządzeniem z 28 czerwca 2022 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania przez sporządzenie i podpisanie go przez obrońcę. W dniu 25 lipca 2022 r. skazany złożył kolejny wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Postanowieniem z 18 sierpnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie uwzględnił powyższego wniosku oraz ponownie wezwał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych wniosku z 7 marca 2022 r. 31 sierpnia 2022 r. skarżący osobiście złożył wniosek o wznowienie postępowania, wobec czego zarządzeniem z 7 września 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku odmówił przyjęcia tego wniosku. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe zarządzenie. Postanowieniem z 25 października 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

Skarżący wniósł skargę na przewlekłość postępowania wznowieniowego, które w sprawach karnych może w pewnych sytuacjach być wszczęte również

z urzędu, a w którym nie bada się zasadniczego dla sprawy przedmiotu. Postępowanie to sprowadza się bowiem jedynie do zbadania, czy w sprawie zaistniały okoliczności wskazane w ustawie, które mogą skutkować wzruszeniem prawomocnego orzeczenia sądowego. Wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a wniosek o wznowienie postępowania nie jest równoznaczny z wszczęciem postępowania wznowieniowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2019 r., I NSP 53/18; z 12 marca 2019 r., I NSP 8/19).

Europejski Trybunał Praw Człowieka także konsekwentnie uznaje, że gwarancje z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284) nie mają zastosowania do postępowań, w których dąży się do wznowienia postępowania zakończonego ostatecznym wyrokiem (zob.m.in. decyzje Europejskiego Trybunału Praw Człowieka: z 26 października 2004 r. nr 13990/04 oraz z 15 marca 2005 r. nr 51744/99; decyzja Europejskiej Komisji Praw Człowieka z 17 stycznia 1995 r. nr 25084/94).

Na marginesie zauważyć należy, że celem pism przedłożonych przez Skarżącego nie było stwierdzenie przewlekłości postępowania wznowieniowego, ale doprowadzenie do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, co potwierdza ostatni akapit pisma zawierającego skargę.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 u.SN postanowił o pozostawieniu skargi bez rozpoznania.